

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ

Ο Ίβαν Ίβάνοβιτς Λάτκιν, ένας νέος με ώραιο παρουσιαστικό, και η δευτέρα εξαδέλφη του Άννα Σεμιονόβνα Ζαμπλίκου, μία χαριτωμένη και κομψή νέα, αφού κατέβηκαν την απότομη βχθή, κάθησαν σ' ένα πάγκο. Κάτω από τα πόδια τους τ'ι ποτάμι άβλωνε τὰ γαλήνια νερά του και πίσω τους ένα πυκνό σούντερο από μικρές λιτές, τους έκοβε από τὰ μάτια όλου του κόσμου...

Το μέρος ήταν γοητευτικό... Οι μόνοι που μπορούσαν να τους δουν εκεί ήταν τὰ ψάρια που γλιστρούσαν σάν αναλαμπές μέσα στο διάφανο νερό. Οι δυο νέοι ήταν έφοδιασμένοι με καλάμια για τὸ ψάρεμα, με καβιττές, μ' ένα τενεκεδάριο δοχείο και με δλα τάλια σύνεργα κ' άμέσως άρχισαν να ψαρεύουν.

— Είμαι εύτυχης που βρισκόμαστε επί τέλους μόνοι, άρχισε να λέη ο Λάτκιν, ορίζοντας ματιές ολόγυρά του. Έχω πολλά πράγματα να σάς πώ, Άννα... παραπολιλά... Όταν σάς είδα για πρώτη φορά... Προσέγγε, το άγκιστρο σας κοιμάται... τότε μόνο κατάλαβα για ποὸ λόγο ισάρχω στὸν κόσμο!... Τότε μόνο κατάλαβα πὸν ήταν το έδιωλο, στὸ όποιο πρέπει ν' άπερτίσω ολόκληρη τὴ ζωὴ μου... Σίγουρα κάποιο μεγάλο ψάρι θά τσιμήσει το άγκιστρο σας... Βλέποντάς σας, έννοιωσα για πρώτη φορά τί θά πὴ ἀγάτη... τί είνε ἡ μεγάλη αγάτη!... Μὴν τραβάτε άζουα!... Αφήστε νὰ τοιμησὶ καλά. Πέστε μου, άγαπημένη μου, σὰς έξορκίζω, μισοὺ νὰ ἰπολο-πίζω—όχι, στὴν αγάτη σας, δ-γι, γιατί ένα τέτοιο πράγμα οὔτε το άξίζω, οὔτε ποὺθ νὰ σκέτομαι, άλλὰ τοῦλάχιστον στή... Τραδηήτε...

Η Άννα Σεμιονόβνα τοῦδῆξε τὸ άγκιστρο της κ' άμέσως ξεφώνησε με χαρά. "Ένα ψάρι άσμοποράσινο έλαμψε στὸν ἕρα..."

—Θεέ μου, μὰ πέρα!... φώναξε. "Α... α... Γαήγορα! Πάει!... Ξεφύγε από τὸ άγκιστρο!..."

Η πέρα, ξεφεύγοντας από τὸ άγκιστρο, έπεσε στὴ γλήθ... Έκεί έκανε μερικὸς σάλτους πρὸς τὸ ποτάμι, και, πλοσφ... Ξαναβρόθηκε μέσα στὸ νερό...

Καθὸς προσπαθοῦσε νὰ πιάσῃ τὸ ψάρι, ὁ Λάτκιν έπιασε, χωρίς νὰ τὸ θέλῃ βέβαια, τὸ χέρι της Άννας Σεμιονόβνας και τὸ έφερε, πάλι χωρίς νὰ τὸ θέλῃ, στὰ χεῖλιά του... Έκεῖνη έκανε νὰ τὸ τραβήξῃ, μὰ ήταν πεια πολὺ άργά... Τὰ χεῖλιά τους, χωρίς νὰ τὸ θέλουν πάντοτε, ένώθηκαν σ' ένα φίλημα... "Όλα αὐτὰ συνέβησαν έτσι, χωρίς κανεῖς τους νὰ τὸ θέλῃ... Τὸ πρῶτο αὐτὸ φίλημα τὸ διαδέχτηκε και δεύτερο και τρίτο... Έπειτα άρχισαν ἡ έξομολογήσεις, ἡ διαβεβαιώσεις αἰωνίας πίστεως, ὁ δοκίμο..."

Εύτυχισμένες στιγμές! Ὄτισσο, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, καμμιά εύτυχία, άλλομονο! δὲν είνε ποτὲ ἀπόλυτο... Ένα εύτυχισμένο γεγονός κλείνει συνήθως μέσα του και τὸ φαρμάκο του ἡ κάτι ἀπέξω τὸ φαρμακόνει... Τὸ ἴδιο συνέβη κ' αὐτὴ τὴ φορά...

Καθὸς οἱ δυο νέοι φιλιόντουσαν άγκαλιασμένοι, ένα γέλιο ξεσπῶρι άντήχησε μπροστὰ τους, σὲ μερικὸν μέτρον ἀπόστασι...

Προτόμοι τότε κούταξαν πρὸς τὸ ποτάμι κ' άμέσως ἡ γλῶσσα τους έχασε τὴν ὀμίλια της.

Γιμὸ ὡς τὴ μέση, ένα παιδί βρισκόταν μέσ' στὸ νερό!... Ἦταν ὁ μαθητὴς Κόλιας, ὁ ἀδελφός της Άννας.

Ο Κόλιας, βόθιος μέσ' στὸ νερό, κούταξε τους δυο έρωτευμένους πονηρά και γέλοισε αἰδανάτα.

—"Α!... α!... α!... Έκανε. Φιλοῦσατε!... Ὁραία!... Θὰ τὸ πῶ τὴς κοιάς..."

—Έλάτω, έκανε ὁ Λάτκιν, τραυλίζοντας, ὅτι... ὅτι... ένα τί-

νὰ κατασκοπεύεις τοὺς άλλους και νὰ τους προδίδεις... Εἶνε πρόστιχο, ἀνήθικο, ἀηδές... Ὑποθέτω ὅτι εἰσὺ, που εἶσαι τίμο και εύγενικό παιδί...

—Δώστε μου ένα ρουῖλι, εἶπε τὸ τίμο κ' εύγενικό παιδί, και δὲν θὰ πῶ τίποτε... Ἄν δὲν μοῦ τὸ δώσετε, θὰ τὰ φανερώσω ὅλα.

Ο Λάτκιν έβγαλε ένα ρουῖλι από τὴν τσέπη του και τὸ έδωσε στὸν Κόλια. Αὐτὸς τὸ έβασε στὴ χούφτα του, σφύριξε κ' άρχισε νὰ κολιματῇ... Οι δυο νέοι Ξανάρχισαν τὸ ψάρεμά τους, μὰ τὰ φίλη-μὰτά τους δὲν τὰ Ξαναῤῃσαν πειά...

***

Τὴν άλλη μέρα, ὁ Λάτκιν γάρισε στὸν Κόλια ένα κοῦτι με μπουγιές κ' ένα μπαλόνι, ἡ δὲ ἀδελφὴ του τὸυ έδωσε ὅλα τὰ κοῦτια πὸυ εἶχε ἄδεια στὴν τουαλέττα της. Μὰ εκείνος τοὺς ζήτησε άζουα νὰ τοὺ άγοράσουν ένα ξεγυράρι κομμάτι για τὰ μανικετια, πὸυ πορίσταναν τὸ νεράλι ενός σκυῖου... Τὶ νὰ κύνουν; Τοὺ τὰ πήραν...

Ὑστερα από δυο μέρες πάλι ὁ Κόλιας τοὺς ζήτησε ένα μεγάλο τῆπι... Τοὺ τὸ πήραν κ' αὐτὸ...

Μὰ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία άρρεσε, φαίνεται, πολὺ στὸ κακὸ παιδί, και, για νὰ τὸυ χαρίζουν περιούσια άζουα πράγματα, δὲν τοὺς ἄφινε οὔτε στιγμή ἡσυχίας. Τοὺς κατακόλυε παντὸ... Ὅπου πήγαινε ὁ Λάτκιν με τὴν Άννα, κ' ὁ Κόλιας βρισκόταν εκεί... Δεν τοὺς ἄφινε δευτερόλεπτο μόνους...

—Τὶ πρόστιχο παιδί! Έλεγε ὁ Λάτκιν, τριζόντας τὰ δόντια του. Τόσο μισροὺ και νὰ εἶνε τόσο καταεργάσις!... Φαντάσου, τί θὰ γίνῃ ἀργότερα...

Ὅλο τὸ μήνα Ἰούνιο, ὁ Κόλιας δὲν ἄφησε σὲ ἡσυχία τοὺς έρωτευμένους. Τοὺς ἀπειλοῦσε πὸυ θὰ τοὺς μαρτυροῖ, τοὺς κατακόλυε και ἀπατοῦσε διαρκὸς ἀτ' αὐτοὺς δόρα, ἀπὲ τὰ δάτια πὸυ δὲν έπινε εύχαριστημένους...

Μιὰ μέρα ἡ Άννα κ' ὁ Λάτκιν εἶχαν τριπλοῖσι μέσα στὸ σιλόφι και άρχισαν νὰ φιλοῦνται τρυφερά... Μὰ νὰ συν ὁ Κόλιας παρουσιάστηκε στὴν πόρτα γελώντας σαρκαστικά. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἀναίδειά του έφτασε στὸ ἀπροχώρητο και τοὺς ζήτησε ένα γουρὸ ρολόγι!

Τοὺ τὸ πήραν κ' αὐτὸ... Μὰ οὔτε μ' αὐτὸ τελείωσαν ἡ ἀπαιτήσεις του. Καὶ ὄχι μόνο μ' αὐτὸ, άλλ' έταξε διαρκὸς μαζὺ τους ὅπως ἡ γάτα με τὰ ποντικά...

Μιὰ μέρα, στὸν τραπέζι, καθὸς σεοβίθουν τίς μελόπιτες, ὁ Κόλιας, έπειδὴ ὁ Λάτκιν δὲν τοὺ εἶχε άγοράσει άζουα φαρμακόνια πὸυ τοὺ εἶχε ζήτησει, άρχισε νὰ γελῇ δυνατὰ, μισόκλεισε τὸ μάτι του, και, στρεφόμενος παιδικὰ πρὸς τοὺς δυο έρωτευμένους, τοὺς ρώτησε:

—Τὶ λέτε;... Νὰ τὸ πῶ τόρα;...

Ο Λάτκιν έγινε κατακόκκινος, και, ἀντὶ νὰ διαγνώσῃ τὴ μελόπιτη του, δάγκωσε τὴν μετόττα του. Ἦ Άννα πάλι έγινε κατακίτρινη, σιζώθηκε από τὸ τραπέζι και πήγε και κλείστηκε στὴν κἀμάχη της...

***

Καὶ ἡ ζωὴ αὐτὴ, μέσα στὴν άγωνία και τὸ φόβο, ξεκαλοῦθησε για τοὺς δυο έρωτευμένους, χάρις στὸ μικρὸ τους τυράννο τὸν Κόλια, διὸ ολόκληρους μῆνες... Τέλος, κατὰ τίς άρχές τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ Λάτκιν έξήτησε τὸ χέρι της Άννας από τοὺς γονεῖς της...

Ὁ! τί εύτυχισμένη ἡμέρα ήταν εκείνη!... Ἀφου μίλησε στοὺς γονεῖς τὴς νέας και εἰπέτυχε τὴ συγκατάθεσί τους, ὁ Λάτκιν έστρεξε άμέσως κατ' εὐθείαν στὸν κῆπο και άρχισε νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ τὸν Κόλια. Μόλις τὸν εἶδε, σφύριλαξε σχεδὸν από τὴν εὐχαριστοσί του και τὸν άρπαξε από τὸ αὐτί...

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ φάνηκε στὸν κῆπο και ἡ Άννα, ἡ ὀποῖα έγαυανείσθηκε νὰ βρῇ τὸν Κόλια... Τὸν άρπαξε κ' αὐτὴ από τὸ αὐτί...

Εἶχαν τρυ τὸ τι μετὸ σαλόνι κ' άρχισαν νὰ φιλοῦνται...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

Άρσαν πολύ στους αναγνώστες μας η σάτυρος των παλαιών, των προπολεμικών εκλογών και τις συνεχίζουμε.

Σήμερα δημοσιεύουμε μία σάτυρα που εκυκλοφόρησε μετά τις εκλογές του 1910.

Σίας εκλογάς αυτές άπετυχε παραδόξως ο Δημοκρατικός Φιλάρτος και ο Σοσιαλιστής και χορογράφος κ. Πλάτων Δρακούλης. Έσπαιρυσθη λοιπόν καταλήλος ή άποτυχία των :

Είς αὐτήν τήν τρικυμία, τοῦ ἐκλογικοῦ πελάγους, χάσαμε τοὺς Δημοκράτας, χάσαμε τοὺς χορογράφους

Μωρ' τὶ πέλαγος καὶ τοῦτο

Ἡ «Άρχυρα» ὡς γνωστόν ἦταν τὸ ἔμβλημα τῶν Βενιζελικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέτυχαν στίς ἐκλογές αὐτές.

σπάνιον, μὰ τὴν ἀλήθεια, φέρνει ἀπάνω τὰς ἀγκύρας καὶ βουλιάζει κολοκυθία!

Ἴτσος γὰρ νὰ γκρεμισθοῦν φέτος ἡ ἀνε γραφτό, ἔλα τὰ Βοὐλετικὰ, τὰ παραβαλιόρικα!

Τὴν ἴδια ἐποχὴ κατέρρευσε καὶ τὸ περίφημο βουλευτικὸ τὸ Νουσιόλιον, π. ἄρ. μα τὸ ὁποῖον συμπεριελήφθη καταλήλος στή σάτυρα :

Πάει καὶ τὸ βουλευτικὸ ἔγκρεμισθῆκε κ' αὐτὸ, τὴν ἀλήθεια νὰ σὲς πῶ, τ' ἄκουσα κ' ἐχάρηκα.

καὶ δὸς τὸν τραβερσέρου.

Πᾶν' ἡ δίξες, πᾶν' τὰ κἄλλη δὲν ξεαναγρίζουν πάλι!

Γιὰ τὸ μακαριτὴ Θεοτόκῃ ἡ σάτυρα ἔγραψε :

Μηδ' ἄστρο βλέπω πουνθέν, μηδὲ κανένα φίρ, εἶνε φορζύνα δυνατή,

Στὸν Ράλλη τοῦ ὁποῖου πολλοὶ φίλοι ἀπεσάρησαν πρὸς τὸν Βενιζελισμό :

Ἄνομα δὲν ἀπέθανο κ' ἀναφαν τὰ νεριά μου, μοῦ πῆραν καὶ τοὺς βουλευτάς ἀπὸ τὴν ἀγαλιά μου!

Τοῦ στρατηγοῦ Νίδου, πολιευθέντος τότε καὶ ἀποτυχόντος πανηγηρικῶς στήν Αἰτωλοκαρνανία :

Νᾶμουν πονλι νὰ τέταγα νὰ πήγαινα τοῦ ψήλου, ν' ἀγγάτευνα ἀπὸ μακρὰ τὸ δολιό Μασολόγγι, νὰ δῶ πῶς κινουν ἐκλογίς νὰ δῶ πῶς ρίχνουν μαῦρο... Ἐκεί ν' ἀκούστε κλάμματα, νὰ δῆτε μοιρολόγια, νὰ κλαίη ἡ μάνα τὸ παιδί κ' ὁ Νίδου τὸν Γουβέλη!...

Ὡς γνωστόν τότε ἔξετεθ ὡς ὑποψήφιος βουλευτής στήν Αἰτωλοκαρνανία καὶ ὁ μακαριτὸς ὁ Μανώλης Γουβέλης, καταψηφισθείς μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε νὰ ἔλθῃ τελευταίος... ἀποτυχὼν!...

Ὅταν λοιπόν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν, κίττος φίλος τοῦ ρώτης τὸν Μανώλη :

— Ἐ, πῶς πᾶς κῆρ-Μανωλάκη; — Ὁραία! Ὁραία! ἔξοχα!... Ὅσο πᾶω καὶ μαυρίζω!... ἀπάντησε ὁ Γουβέλης, ὁ ὁποῖος, ὅπως θὰ ἔξερετε, εἶχε τρομερὴ ἀπέχθεια κατὰ τοῦ γηραιῶς καὶ τὸν λευκῶν τριχῶν καὶ βαφοῖταν ἀγρίως.

Ὁραία σατυριώθηκε τὴν ἐποχὴ αὐτὴ καὶ ἡ περιοδικὴ τοῦ πρωτοπογοῦ κ. Βενιζέλου στή Θεσσαλία :

Ραγδαίως τοὺς ἀνέπτυξεν ἀδρὰ ἐπιχειρήματα, ραγδαίως εἰς τοὺς λόγους του κ' εἰς πᾶσαν τὸν ἰδέαν.

Ραγδαίᾳ ὁ τελέχθησαν αὐτῶν χειροποιήματα, καὶ ἔλα τὰυτὰ αὐθημερῶν ὑπὸ βροχῆν ραγδαίαν!

λο αὐτῶν... Κ' οἱ δύο τότε ἀρχισαν νὰ τραβοῦν δυνατῶς.

Ἐτραπὲ νὰ διῆ κανεῖς τότε τὴν ευχαιρίστησι, τὴν ἱκανοποίησι τὸν δύο μνηστήρων καθὼς ἀνοίγουν τὸν Κόλια νὰ ἰσηνάη καὶ να τοὺς ἱκετήη :

— Ἀγαθμίνοι μοι, καλοὶ μοι, ἀδελφοὶ μοι, δὲν θὰ τὸ ξανακάνω πιά!... Ἄι! Ἄι!... Σιχωσάτε με!...

Ἐστερα ἀπὸ λίγο, οἱ δύο μνηστήρες ὁμολόγησαν ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχαν ἔσφαρτεθ ὁ ένας τὸν ἄλλο, δὲν εἶχαν νοιώσει ποτὲ τόσο μεγάλῃ εὐτυχία, τόσο βαθειὰ εὐδαιμονία, ὥστε τίς στιγμῆς ποὺ τραβοῦσαν τ' αὐτὰ τὸ κακοῦ ἐκείνου παιδιοῦ, τοῦ μικροῦ τυράννου τῶν...
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΣΧΩΦ

Εἶχε δοθῆ τότε τὸ περίφημο τραπέζι τῶν Τρικυάλων στὸ ὄποιον παρεκάθησαν οἱ δύο ὑποψήφιοι βουλευταὶ ὁ Καρδίσσης Φίλιος καὶ ὁ Λαοῖσσης Φίλιος, οἱ ὁποῖοι ἂν καὶ διατάρανοι κομματικῶς περιποιοῦντο ἀλλήλους. Τότε τοὺς εἶπε καὶ ὁ Βενιζέλος τὸ γνωστὸ λαϊκὸ ρητὸ παρηλλαγμένο :

Φίλιος σ' φίλευε τὸν Φίλιον!...

Κατὰ τίς ἐκλογές αὐτές ἀπὸ τὸν συνδυασμὸ τῶν Ἀθηνῶν εἶχεν ἀποκλεισθῆ ὁ πλουσιος

δορητῆς Χαροκόπος Ὁ Βενιζέλος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ ἠθέλε νὰ τὸν ἐξῆ βουλευτῆ, κατόρθωσε νὰ τὸν συμπεριλάβουν στὸν συνδυασμὸ τῶν Μεγάρων.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ σάτυρα ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς «ἀχάριστους Ἀθηναίους».

Ὁ Χαροκόπος μάγα, δωρήσας στήν Παιίδα, καὶ σὲ καλύβια κειτικῶν, καὶ τόσα χάσας ἀπὸ σᾶς,

δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκην σᾶς, θὰ βγῆ στήν Μεγαρίδα καὶ στὰ Κάλυβια...τῆ; [Χ α σ ι ᾶ σ!]

Νὰ καὶ ἕνα ὄραιο ἐξάστιχο ἀπευθυνόμενο πρὸς ὅλους τοὺς ὑποψηφίους :

Ἀρχίσατε περιγράμματα, μὲ πρόβματα καὶ θίματα, Ἐ καλὰ, καὶ ποῖς κατόπιν θὶ μᾶς σώσῃ κ' ἀπὸ σᾶς!...

Ἐπρωτάθῃ τότε στίς Ἀθήνας καὶ ἡ ὑποψηφιότης τοῦ κόμητος Ριανκούφ.

Καὶ ἡ σάτυρα τὸ σχολιάζει.

Μέσα στίους ὑποψηφίους, ποὺ πληθύνονται ἀκόμη θέλων οἱ ἰχθυνοπαλαί, καὶ τὸν Ριανκούφ τᾶν κόρη!

Νέον δίλημμα προβάλλει, ποὺ δὲν ἐξηγεῖ! ἄλλῶς κ' ἔρωτῶ : — ὁ κόμητος πόρα εἶνε Γ ἀ λ λ ο ς, ἢ γ α λ λ ο ς!

Ἴδου καὶ ἕνας τετραστίχος μονολόγος τοῦ Ράλλη: Ἐγύρασα μορὲ παιδιὰ σαρανταπέντε χρότους ποτε τοὺς ξένους βεζίζοντας καὶ ποτε τοὺς γειτόνους!

Καὶ τελειώνει ἡ σάτυρα μὲ τὸ ἔξης γνωστὸ ἐπιγράμμα εἰς πολιτευόμενον ὀπιοτυχόντα : Σ' ἄκουσα ὀργανίζοντα περὶ πατριῶς καὶ θισμῶν

καὶ τρέμω τὸν ἀχέρταστον αὐτὸν σον πατριωτισμῶν. Καὶ σκέπτομαι πὸς τὰ αὐτὰ, κ' ὁ δυστυχῆς ὁ ὄνος. κανεὶ σὰν μὲνι νησιτικὸς ἔξω... τὸ ἀχνῶνός!

Ο ΠΑΛΗΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

Σε μὴ ἀπὸ τίς περιοδεῖς του, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ κατέλιπε τὴ νύχτα σὲ κάποιο ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου καταποσιώστησαν νὰ τὸν περιποιηθοῦν. Μόλις ἔεσε νὰ πλανάσῃ, ἔνας ὑπηρετῆς χίτησε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του.

— Τὶ βέλεις; τὸν ρώτησε ὁ βασιλεὺς μόλις μετῆκε.

— Ν' ἀλλάξω τὸ σεντόνια. Μεγαλειότατε.

Ὁ βασιλεὺς σπρόθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ περιμένε ὅπως νὰ τελειώσῃ τὸ στρώσιμό. Κατόπιν ξαναπάλασε. Δὲν εἶχε ὅμως ἀποκομιθῆ ἄκοια, ὅταν ὁ ἴδιος ὑπηρετῆς τοῦ ξαναχίτησε τὴν πόρτα.

— Τὶ θέλεις πάλι; τὸν ρώτησε καταπληκτικὸς ὁ βασιλεὺς.

— Ν' ἀλλάξω τὸ σεντόνια. Μεγαλειότατε.

— Ὅχι δά!...

— Ἀπὸ ἅπαται ὁ κανὼν τοῦ ξενοδοχείου μας, Μεγαλειότατε. Στίους κοινούς ταπεινότες ἀλλάζουμε τὰ σεντόνια μὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα καὶ στίους ἐπίσημοις μὰ φορὰ τὴν ἡμέρα. Ἀλλὰ, γιὰ τὸ βασιλεῖά μας, ἔχομε χρέος νὰ τ' ἀλλάζουμε κάθε ὥρα!...